

Anne Ekstrands seminarium i Jakobstad

12.12.2025

Biskop Bo-Göran Åstrand

Kära Anne Ekstrand. Bästa vänner. Rakkaat ystäväät.

Det finns ett särskilt ögonblick som betyder mycket för mig. Det är när jag kommer till Jakobstad i adventstid och kör in till centrum längs Storgatan. Där hänger de – symbolerna tro, hopp och kärlek. De lyser varmt mot den mörka vinterhimlen. Det är som om staden själv sträckte ut armarna och sa: ”Välkommen hem.”

Minulle ja monille, joilla on side Pietarsaareen, tämä tunne on mittaamaton – tunne siitä, että kuuluu joukkoon ja on osa yhteisöä. Olitpa palaamassa takaisin, muuttanut juuri tai asunut täällä aina – Pietarsaari haluaa näillä symboleilla kertoa: *”Täällä saat olla kotona – jos niin tahdot.”*

Det här är ändå ingen självklarhet. Vi lever i en tid där gemenskapen och sammanhållningen prövas. Där människor kan känna sig utanför, mindre värda eller inte alls sedda eller accepterade. Olika åsikter i dagsaktuella frågor riskerar dessutom att bygga murar mellan människor. I Jakobstad känner vi också igen de utmaningarna.

I symbolerna tro, hopp och kärlek finns nycklarna till en gemenskap som är öppen och inkluderande.

Tro är som stadens grund. Jakobstad grundades 1652 av Ebba Brahe, en kvinna med vision och tro på framtiden. Vad hade det blivit utan henne och hennes framtidstro? Tro handlar om att våga bygga, även när man inte ser hela vägen fram. I dag ser vi samma tro i människors engagemang – i föreningslivet, i kulturen med musik, konst, teater, i idrottsföreningar, i kyrkorna och olika gemenskaper, i företagen som vågar satsa, i staden som planerar, utvecklar och gör olika satsningar.

Usko voi olla uskonnollista, mutta se merkitsee myös luottamusta toisiimme ja uskoa siihen, että yhdessä voimme rakentaa yhteisön, johon jokainen mahtuu mukaan. Se antaa meille rohkeutta toimia, osallistua ja uskoa, että pienillä teoillamme on merkitystä suuressa kokonaisuudessa.

Tällainen usko oli perustajalla Ebba Brahellä, ja sama usko näkyy paikallisissa yhdistyksissä, kulttuurielämässä, urheilussa, seurakunnissa, yritysissä ja kaupungissa.

Hopp är som att stå på stranden och se ut över havet vid Fäboda – öppet, vidsträckt, med horisonten som lockar. Historiskt har hoppet burit sjömän ut på långa resor och gett styrka i tider av krig och kriser. Hoppet har varit drivkraften när människor härifrån har sökt sig till nya platser och sedan hämtat med sig nya intryck, kunskaper och idéer.

Tänään toivo elää, kun nuoret ihmiset unelmoivat tulevaisuudesta, kun teemme työtä kehityksen, kestävyuden ja yhteisöllisyyden eteen. Toivon vaaliminen tarkoittaa työtä sen puolesta, että mahdollisimman moni voi uskoa huomisen olevan parempi kuin eilinen.

Kärlek – den största av dem alla. Kärlek är mera än romantik. Kärlek är omsorg om människor, om staden, om allt det vi kallar vårt gemensamma. Kärlek är att se den andre, att bygga broar mellan

generationer och bakgrunder. Det är kärlek som gör att vi inte bara lever för oss själva, utan för varandra. Om kärleken lever, kan Jakobstad vara en plats där människor möts, där språk, bakgrunder och kulturer flätas samman. En stad som säger: Här finns plats för alla.

Siksi oli yllättävää, kun muutama vuosi sitten saimme lukea paikallisesta uutisesta, että rakkaus oli yhtäkkiä sammunut Pietarsaareessa. Onneksi kävi ilmi, että kyse oli vain itse symbolin valaistuksesta, joka oli mennyt rikki. Se voitiin korjata. Mutta rakkaus on niin tärkeää, että jos se olisi kokonaan hiipunut kaupunkilaisten sydämistä, silloin kaupungilla ei olisi ollut tulevaisuutta.

I tider av kris har det visat sig att här i jakobstadsregionen finns en stor vilja att hjälpa, göra insamlingar och på olika sätt ställa upp för dem som har det svårt – om de så är nära eller långt borta.

Jag minns ännu ansiktsuttrycket hos en liten flicka i en kall skola i det nyligen självständiga Lettland på 90-talet. Hon hade vinterjackan på sig i klassrummet och öppnade ett av de paket som en familj här hade lagt med i den stora försändelsen. I julpaketet fanns en leksak och lite pennor och kriter. På julkortet hade ett barn härifrån ritat tro, hopp och kärlek med kraftiga röda färger. Och under stod det: Merry Christmas. Hälsningar från Jakobstad. Flickans varma leende sade allt i det ögonblicket: Någon i Jakobstad har tänkt på mig.

Kärleken och omsorgen lever fortfarande i Jakobstad. Hjärtats puls slår. Det såg vi år 2015 när flyktingvågen drog över vårt land. Då samarbetade staden Jakobstad, föreningar, församlingar och organisationer för att koordinerat hjälpa dem som flydde till Finland. Och år 2022 då Rysslands orätfärdiga anfallskrig inleddes mot Ukraina, sträcktes de hjälpande händerna ut från Jakobstad. Härifrån har hjälp och stöd i olika former getts och ges fortfarande till drabbade ukrainare.

Rakkaus on siis enemmän kuin romantiikkaa. Rakkaus on tekoja, rakkaus on välittämisen osoittamista, rakkaus on oven avaamista ja toivottamista tervetulleeksi.

Tro, hopp och kärlek är inte bara en jultradition några veckor i december. Det är symboler för stadens identitet, historia och gemenskap. Det är med tro, hopp och kärlek som Jakobstad har byggts och ska byggas. Usko, toivo ja rakkaus ovat avaimet yhteenkuuluvuuteen ja yhteisöllisyyteen, joka kestää kaikissa ajoissa. Käytetään niitä!

Jag vill på mina och Borgå stifts vägnar framföra ett varmt tack till dig, stadsdirektör Anne Ekstrand för allt som du har gjort i medmänniskors tjänst och i det gemensamma tjänst. Jag tillönskar dig och er alla en fridfull jul, ett gott nytt år och en välsignad framtid.

Bo-Göran Åstrand
biskop i Borgå stift